

Alázatot nem ismerő nemzedék

A kevélység, az alázat hiánya, mérhetetlen pusztítást tud végezni az áldozatában, anyagiakban, a természetben, a közösségekben. Nem nő körülötte a fű, ahogy szokták mondani. Ez sajnos nagyobb közösségek, települések, nemzetek, sőt egész generációk esetében is megfigyelhető. Nem ismernek el semmilyen felsőbb hatalmat, törvényt, sem rendet. Minden hivatal, előljáró és törvény alól tudnak érvet, hogy miért nem tartoznak elköteleződéssel, engedelmességgel. Még a sajátjaival, szeretteivel kapcsolatban sincsen semmi, ami náluk, a maguk gondolatainál, vágyainál, félelmeinél előbbre való lehetne.

Ezer sebből véreznek, szenvednek, kivéreztetve érzik magukat, mert nincs meg a tapasztalatuk, felismerésük, hogy szenvedéseik jelentős része balgaságukból és bűneikből származik, melyek közös gyökere az alázat hiánya. Ugyanakkor ítéleznek, mint a záporosó. Fűt, fát meg tudnak bírálni, kicsit és nagyot, szögletest és gömbölyűt. Minden és mindenki rossz és hitvány, mert semmi nem úgy működik, ahogy szerintük kellene (gyakran igen nagy szerencsénkre és szerencsájukra). A körülöttük, alattuk és felettük lévő világ felelős minden bajukért magukban és környezetükben. Kevélységük egyik fő büntetése, hogy fejlett ítélkezési hajlamuk miatt számukra teljesen elviselhetetlen világban kell éljenek, még ha a kerítés is kolbászból van. Ebből származik a vakság is, hogy felismerjék, a probléma magukban keresendő. A világot igyekeznek megváltoztatni, jóllehet, ők szorulnak változásra. Ennél meddőbb küzdelmet el sem lehet képzelni. Minél sikeresebbek és hatékonyabbak, a gondok annál jobban szaporodnak bennük és a világban.

Szörnyű sorsuk, hogy végtelen elégedetlenségük valóban elnyeri méltó büntetését és lerombolnak mindent, ami fontos, ami igazán jó. Nem csak a történelmi viszonylatban luxus ellátást, de az alapvető szükségleteket is veszélybe sodorják. A világ rendje, hogy a ténylegesen anyagiakban és emberileg élehetlenné tett környezetükben összeszedett valódi szenvedések megtanítják elhordozóikat végül az alázatra. Jó esetben. Rosszabbik esetben eltávolodnak teljesen a világtól, mindentől és azoktól, akikbe kapaszkodni lehetne. Ne létezne ez közösségi szinten? Régen anarchistának nevezték azokat, akik beálltak démonjaik alá. A jólét kedvező melegágyat teremt az ilyen démonoknak, mivel a fényűzésben elkényelmesedett és főleg kevélyé váló emberek, közösségek lesznek a legtámadhatóbbak. Az anyagiakban való bővelkedés látszólag kitolja az egyén és a közösségek határait, a végtelen szabadág illúzióját kelti ott, ahol éppen a legóvatosabbnak kellene lenni. El is nyerik azt a szabadságot, ahol senki és semmi nem óvja meg őket maguktól és egymástól.

Templomlépcső, 2023. március